

komst let tænkes, og da Amtsraadet, selv om en saadan Overenskomst ikke kommer istand, vil være indskrænket til at vælge imellem et meget indskrænket Antal Mænd, kan jeg derfor ikke nægte, at der taler endeel for at tillægge Amtsraadet Indflydelse i denne Sag, og altsaa antage Mindretallets principale Indstilling. Paa den anden Side kan jeg imidlertid ikke Andet end erkjende, som ogsaa af den ærede Ordfører er yttret, at naar samtlige Sogneforstanderskaber i en Forligelsesfreds blive enige om at foreslaae de samme Mænd for den hele Forligelsesfreds, saa ville disse to Mænd saaledes have Opinionen for sig, at man maa ansee dem for de bedst stikede til at udføre Functionen, men i saa Tilfælde forekommer det mig, at Amtsraadet ved denne Opinion maa være bunden til at vælge disse to Mænd, saa det forekommer mig, at selv i dette Tilfælde er der ingen Fare ved at tillægge Amtsraadet en saadan Myndighed. For mit Vedkommende er det ligegyldigt, hvilket af disse Forslag der antages.

Hvad dernæst Forslagets § 3 angaaer, hvor der er foreslaaet, at selv Dommere og Sagførere kunne vælges til at tage Sæde i Forligelsescommissionen, naar de ikke vægre sig derfor, saa finder jeg den første Bestemmelse om Dommernes Sæde i Forligelsescommissionen mindre heldig og lidet ønskelig, og hvad den anden Bestemmelse angaaer, aldeles utilraadelig. Hvad Dommernes Sæde i Forligelsescommissionen angaaer, da er det vel, som bekendt, i Forordningen af 10de Juli 1795 bestemt, at Underrettsdommeren i Særdeleshed skal vælges til at forestaae Forligsmæglingen. Det er imidlertid ogsaa bekendt, at Lovgiveren snart kom til den Erkjendelse, at denne Bestemmelse var mindre heldig, thi 1½ Aar derefter, nemlig i Forordningen for Norge af 20de Januar 1797, havde Lovgiveren opgivet denne Bestemmelse, idet der ikke fandtes den tilsvarende Bestemmelse i denne Forordning, og paa gjentagne Forespørgsler til det daværende danske Cancellie blev der svaret til Autoriteterne i Norge, at Sørensfrierverne ikke burde vælges til Forligs-

mæglere, ligesom der ogsaa med Hensyn til Island blev svaret, at Sysselmændene heller ikke dertil burde vælges. Det forekommer mig ogsaa, at Sagens Natur taler imod at vælge Dommerne, thi Parterne ville aldrig fremlægge Sagerne for ham med den Udenhed som for Andre, da de have den Frygt, at Dommeren, ved det Indblik, han faaer i Sagen, og ved de Oplysninger, der meddeles ham, kan lade sig influere deraf, og kunde faae en Anskuelse af Sagen, som er dem ugunstig. Der kunde vel her ansøres, at efter Forordningen af 1795, idet det nemlig kunde siges, at naar Dommeren vælges af Sogneforstanderne og dernæst af Amtsraadene, saa maa man forudsætte, at han er i Besiddelse af en saadan Ugevægt i Sindet og af en saadan Upartiskhed, at man ikke behøver at frygte for, at en saadan Oplysning, som han paa en tilfældig Maade under Forligsmæglingen er kommen i Besiddelse af, skulde influere paa hans senere Anskuelse som Dommer om, hvad der er det Rette i Sagen. Jeg erkjender, at dette Argument kan have nogen Vægt, men forsaavidt det er anført, at han vælges af Sogneforstanderskaberne, maa jeg dog bemærke, at det kan gjerne være, at kun et enkelt Sogneforstanderskab har bragt ham i Forslag, og at det godt kunde tænke sig, at de øvrige Sogneforstanderskaber ikke ønskede ham valgt. Vel kunde Amtsraadet ved sin Decision raade Bod herpaa, men jeg maa dog henstille det her Bemærkede til videre Overveielse, idet jeg som sagt finder den foreslaaede Bestemmelse om Dommerne mindre ønskelig. Imidlertid anseer jeg den dog ikke at være af en saadan Vessaffenhed, at jeg, hvis den bliver vedtaget af Thinget, paa Grund deraf skulde finde Noget at erindre imod, at Lovforslaget endelig bliver sanctioneret. Derimod maa jeg besite int fra raade, at en lignende Bestemmelse optages med Hensyn til Sagførerne. Som bekendt er det i Forordningen af 10de Juli 1795 § 12 bestemt med Hensyn til Rjbstæderne, at Sagførere ere undtagne, som det hedder i Forordningen, fra at vælges til at have Sæde i Forligelses-